

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.” (Mt 13,12)

Jézus ezekkel a szavakkal válaszol tanítványainak, akik megkérdezik tőle, hogy miért beszél példázatokban. Elmagyarázza nekik, hogy nem mindenkinek adatik meg a lehetőség, hogy megismerje a Mennyeek Országának titkait, csak azoknak, akiknek fülük van rá; azoknak, akik befogadják és élik az ő szavait.

Hallgatói között ugyanis vannak néhányan, akik inkább befogják a fülüket és behunyják a szemüket, ezért – ahogy Jézus mondja – „szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak és nem értenek”. Ők azok, akik látják és hallgatják Jézust, de abban a hiszemben, hogy már ismerik a teljes igazságot, nem hisznek szavainak és a szavait igazoló tényeknek. Így elveszítik azt a keveset is, amijük van.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Mit jelent tehát Jézusnak ez a mondata? Arra hív meg bennünket, hogy nyissuk ki a szívünket az általa hirdetett Ige befogadására, hiszen életünk végén számot kell majd adnunk róla. Az evangélium írásaiból kiderül, hogy Jézus legfőbb vágya az ige hirdetése: ez áll egész tevékenységének középpontjában. Látjuk őt, amint faluról falura jár, és az utcákon, a tereken, a falvak határában, a házakban és a zsinagógákban hirdeti az üdvösséget mindenkinek, de különösen a szegényeknek, az alázatosoknak és a társadalom kivetettjeinek. Igéjét a fényhez, a sóhoz, a kovászhoz, a tengerbe merített hálózhoz, a szántóföldbe hullott maghoz hasonlítja, és azért adja életét, hogy a tűz, amelyet az ige magában hordoz, fellángoljon.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Jézus az általa hirdetett ígétől várja a világ átalakulását. Következésképpen nem fogadja el, hogy bárki is semleges, langyos vagy közömbös maradjon az igével szemben. Nem hagyja, hogy ez az óriási ajándék, amit kaptunk, terméketlen maradjon. Hogy nagyobb nyomatókot adjon kívánságának, emlékeztet arra a törvényre, amely az egész lelki élet alapja: azelőtt, aki életre váltja szavait, egyre jobban feltárja országának egyedülálló gazdagságát és örömet, attól viszont, aki elhanyagolja az ígét, elveszi, és másokra bízta, hogy kamatoztassák.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Ez az ige tehát meg akar óvni bennünket egy súlyos hibától, amibe beleeshetünk: attól, hogy csak valami tananyagként tekintjük az evangéliumot, amelyet megcsodálunk és megvitatunk anélkül, hogy életre váltanánk. Jézus azt várja tőlünk, hogy befogadjuk az igét és megtestesítsük magunkban; hogy olyan erővé váljunk bennünk, amely átalakítja minden tevékenységünket, és így életünk tanúságtételének hatására fénné, sóvá, kovásszá legyen, hogy fokozatosan átformálhassa a társadalmat.

Ebben a hónapban válasszunk hát ki egyet az evangélium sok igéje közül, és váltsuk életre! Ez csak fokozni fogja az örömünket.

Chiara Lubich